

Vlčí dech

Byla člověkem. Byla vlkem. V měsíčním světle se nohy změnilly v tlapy a nyní již majestátní černá vlčice se začlenila mezi své druhy ze smečky ve splašeném závodu za obzorem. Vítězně zavyla, cítila krev. Její druzi se přidali s pocitem vítězství.

Kiinala ještě zrychlila tempo svých tlap, až se dostala do čela smečky a ještě dál. Neměla čas, Paní Luny jí jasně řekla, že pokud zklame, ohrožen bude i jejich chrám. A nechat zaniknout Vlčí svatyni nemohla Kiinala dopustit – byla jí domovem celých devatenáct let jejího života, kdy se učila umění porozumět vlčím bratrům.

Věděla, že smečku daleko předběhla, bude se muset spolehnout sama na sebe. Budoucnost celé Alaley, celého království ležela na ní, záleželo jen na tom, jestli dokáže Alankara zachránit před uchvatitelem a jeho družinou. Kdyby bylo na ní, Alankar, nositel Koruny moci, by klidně mohl zhynout, ale podle Paní Luny měl ještě možnost změnit se v muže, jakým byl jeho otec. Ovšem pokud Kiinala neuspěje, nikdy to nezjistí. Znovu zavyla a zaposlouchala se. Ozvaly se mnohé odpovědi, ale ta, kterou čekala, přišla z větší dálky, než by se jí líbilo. Její smečka za ní zaostávala asi dva kilometry. Avšak nebyl čas, čekat. Mohla jen doufat, že na ně bude stačit. Nebo že jí snad následník pomůže.

Nohy jí začaly pálit, když se vyškrábala na vrchol kopce. Ale to už je viděla. Její vlčí oči jí sice zrazovaly, přesto poznala, že Uštar, uchvatitel trůnu, a skupina Naitů, ohavných kreatur, kteří nepatřili ani k lidem, ani zvířatům, obklopuje spoutaného Alankara, přivázaného ke kůlu. Kiinala zpomalila a k tábořišti se neslyšně připlížila za závětrné strany. Její černá srst a léty trénovaná technika plížení jí umožnily zastavit se bez povšimnutí ve stínu jednoho z mnoha bludných balvanů a pozorovat je. Přešlápla a uši jí zacukaly, když se připravovala na možný příchod někoho, kdo odhalil její přítomnost. Slyšela však jen zděšený dech toho mláděte Alankara, poklidný dech a vítězné mručení Uštara, rychlý, nechutně páchnoucí dech Naitů a praskání ohně. Pak zaslechla zvuk, co jí dal naději. Dlouhé vytí, volající po krvi, její smečka se již blížila.

Všimla si, že Uštar poplašeně nadskočil a vyštěkl rozkaz v sípavém naitském jazyce. Kiinala ne poprvé proklela své učitele, že ji neučili této odporné řeči. Pak by mohla vědět, co uchvatitel zamýšlí dělat. Vzápětí však pochopila, když uviděla, jak jeden z Naitů stáhl ze zad neohrabanou sekýru z mědi, popadl kámen a v lotosovém sedu začal přes její čepel přejíždět, aby ji se skřípavým zvukem zbrousil. Alankar vyjel a začal sebou zmítat, když v uvědomění si, co se má stát, dostal nové síly. Kiinala se přikrčila a o krok ustoupila doleva, kde ji nekryl balvan. Napjaté svaly se jen tetelily touhou skočit po krku nejbližšímu Naitovi, ale ona vyčkávala. Nesměla se prozradit příliš brzy.

Když však Nait vstal a několikrát máchl sekerou, aby si protáhl paže, než přistoupil k svázanému Alankarovi, Kiinala věděla, že přišel čas. Připravila se a s táhlým zavrčením po Naitovi skočila zrovna ve chvíli, kdy zvedl sekýru nad hlavu. Sekýra s dutým zvukem dopadla na zem vedle vřeštícího a zmítajícího se špinavého těla, které nakonec ochablo, když mu bílé zuby rozervalo hrdlo. Vlčice zvedla hlavu, slízla krev z čumáku a plavým skokem se dostala přímo mezi Uštara a Alankara. Naklonila hlavu na stranu a neochotně uznala, že sama proti nim jako vlk nestačí, i přesto že je smečka již za obzorem.

Uštar, Naitové i sám následník mysleli, že je šálí zrak, protože rysy černé vlčice, jejíž srst se v plápolavém světle plamenů leskla, se začaly rozplývat, jako by je pozorovali skrze rozčeřenou hladinu. Poslední vlčí štěknutí a místo vlčice před nimi stála šlachovitá dívka se zcuchanými černými vlasy v černé plátěné tunice a světlých plátěných nohavicích. Alankar nechápavě zíral na štíhlé nohy obuté v kožšinových botách. U dvora ani kdekoliv jinde jste ženu nezahledli bez dlouhé sukně,

punčoch a zdobných střevíců. Dívka vytasila z pouzder na svých stehnech dvě zahnuté dýky z černé oceli. Načež se otočila k němu a rozmáchla se. Alankar se zajíkl. Myslel si, že mu přišla pomoci, ale možná je chtěla jen všechny zabít. Kiinala však pouze přeřala provazy, jimiž byl připoután ke kůlu.

„Uteč,“ sykla na něho. Jantarové vlčí oči se střetly s kalně hnědými, které začaly tĕkat po černých čárkách a spirálách, které tvořily rituální tetování v horní části dívčina obličeje. Dívka si otřela krev z okolí rtů.

„Ty jsi...“ vyhrkl. Dál se však nedostal, protože ho dívka strhla k zemi a kůl, tam kde měl doteď Alankar krk, přeřala jiná sekera. Následník vykřikl.

„Schovej se,“ zavrčela dívka, jantarové oči přimhouřené zlobou. Alankar odcouval za nejbližší z balvanů a s úctou sledoval smrtící smršť, v níž se dívka s dýkami změnila.

„Vlčí dech,“ vydechl tiše. Tohle tetování si mohla vysloužit vždy jen jedna dívka ve Vlčí svatyni. Ta, kterou luna obdařila svými dary, která se mohla stát další Paní Luny. Alankar o Vlčím dechu slyšel mnohé báje, ale nikdy by ho nenapadlo, že je taková.

Následník byl jen vyděšený patnáctiletý chlapec, proto mu nikdo nemůže zazlívat, že vykřikl, když jeho oči padly na obzor, kde se již vynořovala Kiinalina smečka a řítila se dolů, na Naity, kteří se na rozkaz svého pána stále vynořovali z okolní temnoty. Zdálo se, že Kiinalu její vlčí oči vskutku zradily, když si nevšimla dalších Naitů skrytých ve stínech. Bledý hnědovlasý chlapec si přitiskl špinavou dlaň na ústa, aby již nevydal ani hlásku a se zornicemi rozšířenými přes téměř celé hnědé duhovky sledoval úžasné děsivý boj drobné dívky s velikými Naity, o jejichž odporném chování se při svém únosu stihl několikrát přesvědčit.

Kiinala neměla čas sledovat, kam se následník poděl, Naitové se toužili pomstít za smrt nyní již tří svých druhů a hrnuli se na ni, vyzbrojeni svými sekerami, kyji a kamennými dýkami. Frustrované zaklela, když v moři zpocených zablácených těl ztratila pojem o tom, kde je Uštar. Jenže přesně jeho potřebovala zabít. Kratičká chvíle nepozornosti zapříčinila to, že ji jeden z Naitů srazil k zemi jednou ranou své veliké ruky. Kiinala se zasmála a levou rukou hmatala po zemi vedle sebe, kam musela upustit jednu svou dýku. Kdyby ji viděli její učitelé. Taková školácká chyba, přijít o svou zbraň.

Naitové se postavili dál od ní v šišatém kruhu a sledovali jednoho zvlášť odporného jedince, jak zvedá ze země kámen a napřahuje se. Kiinala vykulila oči a připravovala se na rychlé překulení se a skočení té zrůdě po hrdle. Než se však stihla proměnit, Naita srazila k zemi šedá šmouha, z níž se vyklubal jeden z jejích bratrů ze smečky. Kiinala popadla svou dýku a vyškrábala se na nohy. V duchu si umanula, že Šedému musí poděkovat. I ostatní Naitové byli plně zaměstnáni jejími bratry vlky, takže Kiinale nic nebránilo v její snaze najít Uštara. Přes bojující Naity a vlky však nic neviděla.

Rozhlédla se a hbitě se vyškrábala na nejbližší balvan, odkud by mohla vidět více. Luna osvětlovala Planinu ruky dostatečně, takže viděla Uštara, jak prchá k místu, kde stál uvázaný kůň. Šarlatový plášť za ním vlál a Kiinale bylo jasné, že pokud se ke koni dostane, ona už ho nedožene. Zvlášť, když měla chránit nositele před dalšími nebezpečnostmi ze strany Uštara. Proto se napjala a skočila. Na zem již dopadla znovu jako rychlonohá černá vlčice. Okamžitě vystřelila ostrým tempem za vzdalující se postavou. Nesměla ho nechat prchnout – on by se vrátil, vyzbrojený vztekem a touhou nejen po trůnu, ale i po pomstě. A Kiinala nechtěla, aby znovu ohrozil následníka. Zavrčela, nespustila z Uštara oči a vítězně zavyla. Jejich vzdálenost se rychle zkracovala. Zrychlila krok, odrazila se a skočila po něm. Srazila ho k zemi, avšak Uštar se stihl přetočit a chytil ji pod krkem. Kiinala zavrčela a zasmála sebou. Ostré drápy rozdrásaly Uštarovu modrou tuniku, když se vlčice pokusila osvobodit. Konečně Uštar stisk neudržel a Kiinala se osvobodila, jen aby mohla zaútočit.

Mohli spolu bojovat minuty i hodiny, doprovázeni jejím vrčením a kňučením a Uštarovým klením i nařikáním. Nakonec to však byla Kiinala, kdo se s tlamou od krve vítězně tyčil nad mrtvým

uchvatitelovým tělem. Tak-tak v sobě zadržela vítězné vytí. Teď nebyl čas oslav, nesměla na sebe zbytečně přilákat pozornost Naitů, ne teď, když musela najít nositele a odvézt tam, kde měl být. Znovu se proměnila, otočila se zpět a málem vyskočila z kůže, když zjistila, že Alankar stojí ztuhle za ní a vyděšeně na ni zírá.

Krev z tváře si setřela hřbetem ruky a otřela ji do tuniky. Alankar si ji zvědavě prohlížel. Nevěděl, zda to bylo tím, že ho ta dívka – Vlčí dech, opravil se – zachránila, nebo její divokostí, kterou u dvora nespatriil, ale ta dívka mu přišla jako nejkrásnější bytost na světě. Jantarové oči v záři luny zářily, tvář, přes niž se táhla jizva až ke stále zakrváceným rtům, a hrdý postoj.

„Nasedej!“ štěkla a ukázala ke grošovanému koni, který na provazu klidně stál jako každý jiný bojový kůň – apaticky a nezúčastněně. Alankar se nepohnul. „Umíš snad jezdit na koni, ne?“

„J-jistě, samozřejmě!“ vyhrkl, zněl téměř uraženě. Co si ta holka, co je o hlavu nižší než on, dovoluje? Vždyť on je princ.

„Tak dělej. Není čas! Než luna skončí svou pouť po obloze, musí ti být předána Koruna moci, která ti po smrti tvého otce náleží.“ Alankar na ni koukal bez stopy lítosti. Ke svému otci si nevytvořil žádný vztah, protože ho matka odmalička vychovávala v jiném koutě království za pomoci svého bratra. Nicméně se konečně probral a vyškrábal se do sedla. Natáhl ruku, aby pomohl i Vlčímu dechu, aby se vyhoupla za něj. Dívka však zavrtěla hlavou, až se jí prameny vlasů rozvířily ve větru. Už od doby, co přišla do svatyně, ji učili, že když bude spoléhat na koně, sama se nikdy nikam nedostane. „Poběžím. Nežeň ho cvalem, nevydržel by. Klus bude stačit.“ Alankar kývl a pobídl grošáka ke klusu.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se, když rovnoměrným klusem překonali kopec a vjížděli do lesa, jímž před ne tak dlouhou dobou běžela smečka.

„Kiinala,“ usekla. Alankar sledoval, jak bez sebemenší námahy drží krok s koněm. Nechápal, proč je vůči němu tak chladná.

„Udělal jsem ti něco?“ Kiinala po něm šlehla pohledem.

„Ne, jen asi přivedeš království do záhuby!“ zavrčela. Zdálo se to Alankarovi, nebo měla zuby lehce špičaté?

„Do záhuby?“ Vlčí dech si povzdechla a pustila se do vysvětlování situace, v níž se Alalea nachází. Bylo třeba neprodleně zajistit mírové smlouvy se dvěma královstvími, ukončit jednání se sektou Neohrožených, sjednat sňatek s princeznou jednoho ze sousedů a další věci. Alankar jen kulil oči nad tím, co všechno se na něho sesype. To nezvládne sám! „Já-já...to nezvládnou, nedokážu,“ zajíkl se a pevněji sevřel hrušku sedla, když se grošák hladce přenesl přes padlý kmen.

„Samozřejmě, že na to nejdřív nebudeš sám – dokud nedospěješ do věku sedmnácti let, kdy budeš moci legitimně vládnout sám, budeš mít zástupce. A je jen na něm, jestli z tebe udělá muže.“ Kiinala sama moc nevěřila, že by kdokoliv mohl mít schopnost z princátka udělat muže, ale Paní Luny nikdy neříká nic jen tak. Alankar chtěl uraženě něco namítnout, ale když se Kiinala na znamení toho, že s ním již mluvit nechce, vprostřed kroku změnila ve vlčici, všechno dotčení spolkl a soustředil se na cestu.

Ke Korunovační mýtině to nebylo daleko, netrvalo dlouho a dorazili na rituálně zdobené místo. Stuhly, květiny, a provazy spletené z trávy zdobily starobylé sloupy rozestavěné v kruhu a tvořící obloukovité klenby. Prostředkem kruhu protékal bystrý potok, v němž ponořený po kotníky stál muž s ebenovou pletí a holou hlavou v šafránem barveném lněném rouše – mudrc. V ruce svíral Korunu moci, která lehce zářila. I Alankar věděl, že bude zářit, dokud nebude sedět na hlavě následníka královského rodu. Kiinala se proměnila zpět a lehce grošáka vyděsila.

„Slez, není čas,“ pobídla Alankara rychle. Jakmile princ seskočil, přivázala grošáka ke vzdálenému stromu. Pak se vrátila zpět. Mudrc již přivítal Alankara obřadnými větami, na které znal

Alankar odpovědi již od malička. Hned na to se k Alankarovi plavým krokem přiblížila jakási půvabná bledá žena se zcela bílými vlasy v modrostříbrném rouše. Podávala Alankarovi obřadní roucho – bílou tuniku, černé nohavice a fialový plášť se zlatými ornamenty, královské barvy.

„Tam za stromy můžeš smýt špínu ze své tváře a obléci šat hodný krále.“ Alankar se vykuleně, avšak vděčně šel převléci ze špinavých a zakrvácených šatů. Nemohl však přeslechnout Kiinalino zajíknutí.

„Paní Luny,“ vyhrkla, než se bělovlasé ženě hluboce poklonila. „Paní, co tu-co tu děláte? Vy přeci nikdy neopouštíte svatyní!“ Paní Luny natáhla štíhlou ruku a položila ji na Kiinalino rameno.

„I některé tradice se musejí přehlédnout, když je třeba. Střežit budoucnost mohu i z královského města. Pomoci králi je jedna z povinností příslušnic naší svatyně, ačkoliv dříve naší pomoci nebylo zapotřebí. Já dohlédnu, aby z chlapce vyrostl muž. Tobě svěřuji péči nad svatyní. Arlen ti pomůže, o to se nemusíš bát. Věřím, že tuto zkoušku, stejně jako všechny předchozí, zvládneš...“ Kiinala otevřela pusku, aby namítla, že ona zcela jistě stále není hodna, aby zodpovídala za obřady ve svatyni, ale Paní Luny ji jemným posunkem umlčela. „Vlci věří, že to dokážeš, a já také. Nezklameš. Teď však tiše, korunovace začíná,“ přiložila si bledý prst na růžové rty a stejnými jantarovými očima, které se nelišily od Kiinaliných, sledovala, jak princ, nyní stojící též ve vodě, pod vedením mudrce pronáší věty v mrtvém jazyce Kaiů, jimiž slibuje věrnost zemi i vzduchu, ohni i vodě, tělu i duchu a slibuje, že blaho lidu bude stavět nad vlastní blaho, aby Alalea mohla vzkvétat. Kiinala sledovala, jak se Alankar v matné záři koruny doslova před očima měnil z chlapce v muže. Nebo tak alespoň vypadal.

Lehce se pousmála. Ano, Paní Luny měla opět pravdu. Z Alankara jistě vyroste pod vedením Paní velmi schopný král, který zemi zabezpečí. Naposled se uklonila Paní, věnovala poslední pohled dvojici zajaté v kouzlu prastaré magie.

Černá vlčice se tiše vyplížila z mýtiny, v lese se však lehkým krokem rozeběhla směrem ke svému domovu, když začala radostným vytím volat svou smečku.